

Олександр Красовицький

Сьогодні

Роман про двійників Путіна

Харків
«ФОЛІО»
2023

РОЗДІЛ 1

10 січня 2020 року. Санкт-Петербург

УЛЯНА

— Сьогодні! Мамо, я хочу жити сьогодні! Він уже був Президентом, коли я народилася! Мені двадцять, а він усе ще Президент! Мені соромно, коли я виграю на змаганнях і підіймають наш прапор! Мамо, мені соромно, що моєю країною керують криваві радянські обмежені придурки! Я не хочу чекати, коли Путін помре! Я не хочу боятися, що наступний буде ще гірший! Щодня я думаю про українських дівчат, які втратили свої домівки, про те, що мого сусіда призвали до армії й він стрілятиме в людей — українців, грузинів, сирійців! Мені завтра їхати до Гольменколлена, а я не хочу, мені соромно, хоч я нічого поганого не зробила цим людям!

— Уляно, будь ласка, заспокойся! — мама, як завжди, не розуміла, як мені боляче. — Мій батько, твій дід, виріс у засланні в Казахстані, і свого батька не пам'ятав через те, що твій прадід, пройшовши

війну, вважав за можливе говорити приблизно так, як ти. Що з того, що він брав рейхстаг, якщо вже у 1948 його розстріляли, а бабусю спровадили до табору під Караганду. У нашій країні не можна мати своєї думки. Тим паче ти мусиш подумати про сестер, якщо на своє життя тобі начхати.

— Мамо, я давно б уже залишилася десь у Європі після змагань, коли б не ти й сестри. Невже ти не розумієш, що, працюючи в університеті, допомагаєш владі зомбувати студентів, що немає тієї історії, яку ти викладаєш? Я зазвичай мовчу, коли мене розпитують про мою країну дівчата з Європи та Америки. Але я не можу мовчати, коли мої подружки з України відверто говорять, що вони думають про росіян. Я не хочу мати нічого спільного з цими покидьками при владі, але я народилася з ними в одній країні.

Звісно, даремно я зірвалася. Не вперше. Далі були мамині сльози, сестри прибігли її заспокоювати. Потім мама знову згадала батька, знову сказала, що це він виховав мене вовчням, двоє істориків в одній родині — перебір, і батько не повинен був нав'язувати дитині свої погляди на життя.

Я дуже любила батька. Мене не було з ним, коли він йшов Невським того злочасного зимового вечора. Він вирішив зробити зауваження чорносотенцям, що збиралися в Катерининському сквері біля Олександринки¹. Його побили бейсбольними бітами

---

¹ Олександринка — розмовна назва Олександринського театру, названого за ім'ям дружини російського імператора Миколи I — Олександри Федорівни (сучасна назва — Російський державний академічний театр драми ім. О. С. Пушкіна).

і кинули помирати на морозі, неприємного. Поліція помітила тіло тільки вранці. Певна річ, звинувачення нікому не було висунуто. Відтоді мама остаточно стала на бік влади, у неї один аргумент — наші дівчатка. Близнючкам шістнадцять, дорослі вже, теж мають головою думати. Сподіваюся, вони підростуть і ми всією родиною поїдемо кудись подалі.

14 січня 2020 року

*Крим. Територія України, окупована РФ.
Ялта. Лівадія. Дача «Нижня Ореанда»*

ЮРІЙ

Я — двійник. Двійник першої особи. Двійник найбільш охоронюваної людини у світі. Усе моє життя — це його життя. Мені п'ятдесят п'ять. Я не скажу, що життя вдалося. Того дня, коли мене взяли в Пітері, моє життя-буття було практично на нулі. Я втратив роботу, жінка мене кинула. Дітей, братів і сестер у мене не було, батьки померли. Друзі? Так, було з ким випити, кому пожалітися на життя. І були навіть ті, хто готовий був мені допомагати. Останні місяці перед «злетом» я провів у певному розумінні на панелі. Заробляв своєю «патріотичною» позицією. Горлопанів, коли треба було, носив плакати. Підтримував владу. Мені навіть почало подобатися. Тільки холодно увесь час на вулиці. Комплекція у мене не героїчна, зріст підкачав, легені слабкі, от увесь час і доводиться «підігрівати» себе зсередини. Я б довго так не

витримав «на державній панелі», як каже мій дружок Микита. Його, мабуть, на честь Хрущова назвали. А мене — на честь Гагаріна. Але я мушу забути своє ім'я. Відтепер я — Володимир Володимирович. Сергій Владиленович сказав, що моє життя залежить тільки від того, наскільки я готовий бути Володимиром Володимировичем, а не Юрієм Черв'яковим з Пітера.

Того дня було дуже холодно. Ну, зрозуміло, ми з хлопцями почали грітися від самого початку зміни. Ну і, звісно ж, зачіпали перехожих.

Спочатку були таджики, але їх п'ятеро було, вони відразу вирвалися. Потім, увечері, коли я вже й язиком не міг повернути, були ці двоє пейсатих. Така прекрасна ціль для полювання. Але тут той мужик прибіг на свою голову. А ми втомлені були, спробуй у такому стані біту тримати. Він би нас усіх поклав у сніг, якби у мене ножа не було. Ми розійшлися потім, і сніжок такий конкретний повалив, загалом, я думав, пронесе. Аж ні, вранці по мене додому приїхали. Я був ще ніякий, коли бити почали, відразу все й виклав, на себе провину взяв, щоб групи не було. Загалом, я тиждень чекав у СІЗО незрозуміло чого, коли мене викликали на медкомісію. Зріст, вагу, вуха вимірювали, хронічні хвороби, зонд у шлунок, навіть у задній прохід залізли. Питання всякі ставили нехороші про статеве життя. І відвезли з мішком на голові. Я так розумію тепер, що до Ново-Огарьово повезли. І знову медкомісія, знову запитання. Але ввічливо, вже не били. Я обережно спитав, чи не переплутали вони мене з кимось. А вони сміються.

РОЗДІЛ 2

7 лютого 2020 року. Санкт-Петербург

УЛЯНА

Мене звуть Уляна Кармалюк. Так, саме «Кармою» мене називали і в старшій школі, і в університеті. Я не пішла стопами батьків на істфак, вчуся на фізичному факультеті. Ну, як «вчуся»... Коли немає зборів і змагань, намагаюся щось зрозуміти. Я не згірша студентка, але мені диплом потрібен для мами, а не для майбутньої роботи. З дитинства ми з татком паяли, купували і з'єднували мікросхеми, навіть мобільний телефон зробили самотужки. Але з вибором професії я, звичайно, батька засмутила, а маму потішила. Сестри мої, Лера і Віра, взагалі хочуть вчитися на актрис, можна подумати, там їх чекають. Гадаю, у них ще є час змінити вибір і знайти собі щось спокійніше. Красою нас усіх Бог не обділив, але користатися нею як доповненням до професії?

Все ж головне в моєму житті — спорт. Коли на першому курсі я виявила, що маю талант до біатлону, це було для мене несподіванкою. Мене захоплювало все — стрільба, літні турніри з бігом на ролерах, поїздки на північ у «царство вічної мерзлоти». Четвертий рік живу біатлоном, причому змагаюся на рівних з дівчатами, які тренуються зі школи. Коли б не моральний бік участі в нашій збірній, взагалі можна було б вважати, що життя вдалося. А так — то допінгові скандали, то пропозиції тренерів і лікарів команди «підлікуватися», то косі погляди та усмішки суперниць з інших країн перед допінг-контролем, що ображає і нервує. Все одно. Я краще піду зі спорту, ніж заряджуся якоюсь хімією і проміняю хвилину слави на ганьбу на все життя. У мене є навчання, і воно мені теж подобається. Дуже добре, що у фізиці закони об'єктивні й не треба звертати увагу на постійно змінювані факти, як в історії.

Сьогодні у нас етап Молодіжного кубка в Німеччині. Я прокинулася в чудовому настрої, навіть вечірні розмови телефоном з мамою не змогли мені його зіпсувати. Вона говорить як стара бабця, постійно згадуючи сталінські часи, яких не застала. Ну які можуть бути паралелі? Світ змінився. І якщо Росія відстає від світового прогресу, вона не зможе силою зброї зупинити прогрес в інших країнах. Нам треба змінюватися самим! І я готова бути іншою. Мама каже, що, позаяк її корені з Кубані, а у мене її прізвище (пробач, тату, але в шістнадцять років я зробила вибір не на користь твого прізвища, бо Петрових хоч греблю гати, а Кармалюк — особливе), ми — вихідці з українців. Мова

її дитинства була схожа на українську, і пісні, і навіть кухня — вареники, каша зі шкварками, сало. І вона ж каже мені, щоб я зайвий раз про це нікому не казала. Авжеж, а прізвища ніхто не бачить, можна подумати. Прізвище у мене класне, дзвінке, і я його прославлю!

9 лютого 2020 року. Москва. Стара Площа

АННА

Я Анна Кростошевська, мені тридцять... п'ять... шість... Так, мені тридцять шість, і, звичайно ж, ніхто не дасть мені цих років.

Я невисока, дуже тоненька, чорнява, ніхто не бачив мого сивого волосся, усім подобається мій стиль одягу і макіяжу. Дівчата, мабуть, заздять. У мене чудова робота, високооплачувана і не дуже важка — персональний помічник великого чиновника. Одного з тих, хто вмело приховає свій розум, свою освіченість і вміє не надто висовуватися з сірого натовпу. Завдяки гарній зарплаті, та й періодичним конвертам «на шпильки», я маю все, про що могла мріяти дівчинка зі старої московської інтелігентної родини — хорошу квартиру в новобуді в тихому центрі на Великій Бронній, великий «чоловічий» джип, без якого я себе вже не мислю, відпочинок двічі на рік у найдорожчих місцях світу, шопінг, йогу і все, що можу тільки придумати за свої гроші, якщо знайду на це час. Усі впевнені, що я вдруге не виходжу заміж, бо таємно або явно закохана у свого шефа, і я вмело підтримую

таку впевненість. Навряд чи хтось розуміє, що так, як я, ніхто не знає його справжнього. Я з ним понад п'ять років, і вже давно головним у моєму ставленні до нього є відраза, огида. Я взагалі гидлива, але відраза до змій та павуків не заважає мені дивитися про них фільми на «Енімал пленет». І вже напевно я не проміняю свою роботу ні на яку іншу. Я зробила вибір. Я у себе найулюбленіша, і робота — лише частина мого самоствердження. Хоч скільки б говорили компліментів моїй системності, методичності, самовіддачі в роботі, вони ніколи не дізнаються мого справжнього ставлення до цього всього.

Сьогодні шеф у відрядженні в Криму, там на нього чекають чергові безглузді наради. Порядок і список учасників я йому склала, а сама раніше закінчу і встигну ще з подругою на виставу до Ленкому.

*11 лютого 2020 року. Геленджик.
Об'єкт спеціального призначення*

ОЛЕКСІЙ

Мене звать Олексій Гаглоєв. Я осетин. Якщо точніше, я осетин наполовину, моя рідна мова російська. Мені шістьдесят три. Хотів би сказати, що я фізик — був науковим співробітником НДІ радіофізики і викладачем у Санкт-Петербурзькому університеті майже сорок років, але життя така штука...

Я — Президент. Ні, я сповна розуму. Я — Президент Російської Федерації. Приймаю делегації,

перерізую стрічечки, сиджу в Президіях. Іноді літаю із закордонними візитами. Якимось мені довелося вести перемовини з самим Ердоганом. Я звик випивати з Лукашенком, телефонувати Рахмону і Пашиняну по відеозв'язку і навіть приймати делегації сенаторів. Зазвичай усе це відбувається тут недалеко, в Сочі. Двічі мене викликали виконувати мої функції до Москви. Чомусь заведено вважати, що коли у тебе північно-кавказькі корені, то треба молитися на Кадирова, захоплюватися ним. Невже я, доктор фізико-математичних наук (для якого слова «фізика плазми» — термін, а не лайка), маю захоплюватися людиною, яка так і не вийшла з середньовіччя? Коли б не страшна історія з сином, я б, звичайно, ніколи не змінив професію. Але у мене не залишалося вибору. Я живу чуже життя, це життя іноді навіть цікаве для людини, яка звикла, загалом, до розумової праці, до наукових експериментів, але колишнє життя було мені набагато ближче. П'ять років тому мій син ускочив у халепу. Великі гроші, які оберталися в його бізнесі, пов'язаному з нерухомістю... несподівано підкинуті наркотики... погрози... І раптом улеслива людина з тихим голосом запропонувала все «розрулити», ще й дати гарантований дах для нових проєктів, що зробить сина мільйонером. Угода з дияволом, бо для порятунку сина я мусив був зникнути. Ні, мені нічого не загрожувало, окрім втрати обличчя, причому не в переносному розумінні, а в прямому, і похорону. Справжнього похорону, на який я дивився з вікна броньованого мерседеса, мого похорону. У мене не було змоги попередити дружину і сина. Я для всіх

був жертвою вибуху на Невському, в якому загинули люди. Я сподіваюся, ці жертви не були пов'язані з тим, щоб створити мені «чисту» історію смерті, що мене просто додали до списку жертв. Але ці люди можуть і вміють усе. Я став маріонеткою. Все треба називати своїми іменами. Я — лялька.

У мене є господар — тиха, інтелігентна, майже непомітна людина, яка будує свою імперію ляльок. Не знаю, що буде далі. Напевно, мене уб'ють, коли помре (чи буде вбитий) мій аватар, той, кого я (гадаю, успішно) граю в цьому театрі.

У мене багато вільного часу. Два палаци й безліч обслуги. Іноді. А так... Тримають під замком тижнями, поки не приїде Справжній. Тоді й настає мій час. А так я людина без обличчя. Персона, яку охороняють тільки для того, щоб її ніхто не побачив. Я лежу у своєму підвалі без вікон і читаю книжки, дивлюся телевизор, займаюся на тренажерах. Але я не бачу людей. Свою їжу, одяг, усе, що мені може знадобитися, я отримую ліфтом, який до мене у бункер спускається з першого поверху. Чи це життя? У мене не було вибору. Тиха людина добре все організувала.

ЗМІСТ

ЧАСТИНА 1	3
Розділ 1	3
Розділ 2	9
Розділ 3	17
Розділ 4	22
Розділ 5	27
Розділ 6	31
Розділ 7	36
Розділ 8	40
Розділ 9	45
Розділ 10	49
Розділ 11	54
Розділ 12	59
Розділ 13	64
Розділ 14	68
Розділ 15	73
ЧАСТИНА 2	77
Розділ 1	77
Розділ 2	84
Розділ 3	89
Розділ 4	95
Розділ 5	101
Розділ 6	106
Розділ 7	110
Розділ 8	118
Розділ 9	124
Розділ 10	129
Розділ 11	135

Розділ 12	140
Розділ 13	144
Розділ 14	148
Розділ 15	153
ЧАСТИНА 3	161
Розділ 1	161
Розділ 2	166
Розділ 3	171
Розділ 4	177
Розділ 5	183
Розділ 6	189
Розділ 7	196
Розділ 8	200
Розділ 9	204
Розділ 10	209
Розділ 11	214
Розділ 12	219
Розділ 13	225
Розділ 14	230
ЧАСТИНА 4	233
Розділ 1	233
Розділ 2	237
Розділ 3	241
Розділ 4	248
Розділ 5	254
Розділ 6	259
Розділ 7	264
Розділ 8	268
Розділ 9	273
Розділ 10	278
Розділ 11	283
Розділ 12	287
Розділ 13	291
Розділ 14	295
Розділ 15	299

ЧАСТИНА 5	302
Розділ 1	302
Розділ 2	306
Розділ 3	310
Розділ 4	316
Розділ 5	321
Розділ 6	325
Розділ 7	329
Розділ 8	334
Розділ 9	338
Розділ 10	342
Розділ 11	346
Розділ 12	351
Розділ 13	356
Розділ 14	359
Розділ 15	362
ЧАСТИНА 6	366
РОЗДІЛ 1	366
РОЗДІЛ 2	370
РОЗДІЛ 3	374
РОЗДІЛ 4	378
РОЗДІЛ 5	382
РОЗДІЛ 6	385
РОЗДІЛ 7	388
РОЗДІЛ 8	391
РОЗДІЛ 9	394
РОЗДІЛ 10	397
РОЗДІЛ 11	400
РОЗДІЛ 12	404
РОЗДІЛ 13	405
РОЗДІЛ 14	407
РОЗДІЛ 15	414
ЧАСТИНА 7	417
Розділ 1	417
Розділ 2	420

Розділ 3	423
Розділ 4	426
Розділ 5	429
Розділ 6	432
Розділ 7	436
Розділ 8	439
Розділ 9	442
Розділ 10	446
Розділ 11	450
Розділ 12	452
Розділ 13	456
Розділ 14	461
Розділ 15	465
ЧАСТИНА 8	469
Розділ 1	469
Розділ 2	473
Розділ 3	476
Розділ 4	482
Розділ 5	485
Розділ 6	489
Розділ 7	493
Розділ 8	496
Розділ 9	500
Розділ 10	504
Розділ 11	507
Розділ 12	510
Розділ 13	514
Розділ 14	518
Розділ 15	522
ЧАСТИНА 9	526
ЕПІЛОГ	535
ЕПІЛОГ	537
